ΑΠ' ΟΣΑ ΒΛΕΠΩ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΗΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΗΣ;

Ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ὁ ἐκλεκτός μας φίλος καὶ διαπρεπὴς ἐπιστήμων κ. Π. Μπρατσιώτης Καθηγητὴς τῆς Θεολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ μας, ἐξέδοτο βιβλίαν ἄξιον πάσης προσοχῆς καὶ μελέτης ὄχι μόνον διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν ἀρτιότητα τούτου ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ λίαν ἐπίκαιρον τῆς ὑποθέσεως. Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας θὰ κάμωμεν ἐνταῦθα μίαν σύντομον καὶ ἀμυδρὰν ἐν εἴδει σκιαγραφίας περίληψιν τοῦ ἔργου ὅπερ πᾶς βουλόμενος δύναται νὰ τὸ ἀγοράσῃ ἐκ τοῦ Βιβλιοπωλείου τῆς Ἑνώσεώς μας. Ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ ἀντιλεγόμενον σημεῖον καὶ ἡ πέτρα τοῦ σκανδάλου, καθὼς καὶ ἡ Γραφὴ λέγει, ὄχι μόνον μεταξὺ τῶν θρησκευτικῶν αἱρέσεων καὶ ἄλλων φιλοσοφικῶν συστημάτων ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τῶν ὀπαδῶν τῶν πολυωνύμων σοσιαλιστικῶν συστημάτων. Ἄλλοι τὸν θεωροῦν πολέμιον, ἄλλοι ὑπέρμαχον, ἄλλοι κοινωνικὸν ἐπαναστάτην καὶ ἄλλοι ὡς ἀνύπαρκτον πρόσωπον ἐκπροσωποῦν δὲ ὅλα τὰ κοινωνικοθρησκευτικὰ συστήματα τῆς ἀρχαιότητος. Παραλείπει ὡς γελοίαν καὶ ἀναξίαν ὄχι ἀνασκευῆς ἀλλὰ καὶ προσοχῆς κἂν τὴν τελευταίαν θεωρίαν ἣν διδάσκουν οἱ ἑβραΐζοντες Μπολσεβίκοι καὶ ἐξετάζει τὰς ἄλλας ἀπόψεις ἐν σχέσει μὲ Γραφικὴν περὶ Χριστοῦ διδασκαλίαν. Ἵνα μὴ κουράσωμεν τοὺς ἀναγνώστας μας, παραλείπομεν τὴν ἐπιστημονικὴν ἄποψιν τοῦ θέματος καὶ τὰ ὀνόματα τῶν Εὐρωπαίων ἐπιστημόνων οὓς ὁ σοφὸς συγγραφεὺς ἀναφέρει καὶ ἐπιμένομεν ἐπὶ τῆς οὐσίας τοῦ θέματος ἀπὸ λαϊκῆς καὶ πρακτικῆς ἀπόψεως. Ἀφ' οὗ δι' ἀκαταμαχήτων ἐπιχειρημάτων ἀνατρέπει τὰς διαφόρους θεωρίας, κατόπιν περιγράφει τὰς κοινωνιστικὰς ἀρχὰς τοῦ Ἰησοῦ. Τὸ ὅτι καὶ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Χριστοῦ ὑπῆρχον κοινωνικὰ προβλήματα, λέγει ὅτι εἶναι ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας ὡς καὶ τὸ ὅτι ἡ τρυφερωτάτη τοῦ Λυτρωτοῦ καρδία συνήσθετο καὶ συνέπασχε βαθύτατα ἐπὶ τῇ δυστυχίᾳ τοῦ λαοῦ. Ἐκτὸς πολλῶν ἄλλων λόγων καὶ ἔργων τοῦ Σωτῆρος καὶ ἐν τῷ (Ματθ. 9,36) σαφέστατα ζωγραφίζεται ἡ θλῖψις Του διότι ἔβλεπεν ὅτι ὁ λαὸς ἔπασχεν οἰκτρῶς πλανώμενος ὡς πρόβατα ἄνευ ποιμένων...

Ὁ βίος τοῦ Χριστοῦ ὑπῆρξεν ἐντεταμένη καὶ διαρκὴς προσπάθεια πρὸς περιορισμὸν καὶ ἄρσιν τῶν κοινωνικῶν πληγῶν. Ὁ Χριστὸς καὶ ὁ Σοσιαλισμὸς ἂν καὶ διὰ διαφόρων μεθόδων ἐπεζήτει τὴν δημιουργίαν **νέας ἀνθρωπότητος**, ἡ δὲ περίφημος **Βασιλεία τοῦ Θεοῦ** δὲν εἶναι μόνον τὸ Θρησκευτικὸν ἀλλὰ καὶ τὸ κοινωνικὸν ἰδανικὸν τοῦ Λυτρωτοῦ πρὸς πραγματοποίησιν τοῦ ὁποίου ἠγράσθη καὶ ἐθυσιάσθη καὶ μετ' αὐτοῦ ἑκατομμύρια πιστῶν ὀπαδῶν του. «**Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐν ὑμῖν ἐστί**» λέγει πρὸς τοὺς ἀποστόλους ὅτε τὸν ἠρώτων τί ἐννοεῖ μὲ τὸ ἡ **Βασιλεία τοῦ Θεοῦ**· καὶ ἐννοοῦσεν ὅτι ἐφ' ὅσον ἠκολούθουν τὴν διδασκαλίαν του ἤδη κατεῖχον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐν ἑαυτοῖς αἰχμάλωτον. Καὶ ἀλλαχοῦ λέγει «ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ βιάζεται καὶ οἱ βιασταὶ ἁρπάζουν αὐτὴν κ.λ.π. Τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν πρὸς ἀλλήλους ἄδολον καὶ ἀνιδιοτελῆ ἀγάπην κηρύττει ὡς τὴν ἀδαμαντίνην βάσιν ἐφ' ἧς ἐδράζεται τὸ οἰκοδόμημα τῆς κοινωνικῆς εὐημερίας καὶ δι' οὗ αἴρεται πᾶσα κοινωνικὴ ἀνωμαλία· Διὰ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς κηρύσσεται ἡ **ἐξίσωσις** τῶν ἀνθρώπων καὶ διὰ τῆς πρὸς ἀλλήλους ἀγάπης ἡ **ἀδελφωσις**. Μείζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει ἵνα τὴν ζωὴν αὐτοῦ θυσιάσῃ ὑπὲρ τῶν φίλων καὶ ἵνα ἐνισχύσῃ τούτους εἴτε ὑλικῶς εἴτε πνευματικῶς ἢ συναμφοτέρως. Ὁ ἴδιος δὲ εὐχαρίστως ἔδωσε τὴν ψυχήν του λύτρον ἀντὶ πολλῶν. Καὶ ἡ Μ. Κρίσις θὰ γίνῃ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς συνδρομῆς τῶν ἐνδεῶν. Πᾶσαν δὲ εὐεργεσίαν θεωρεῖ προσωπικὴν καὶ πάντα πτωχὸν ἀντιπρόσωπόν του! Ἦτο μᾶλλον ὑπὲρ τῶν πτωχῶν ἂν καὶ δὲν ἐθεώρει καὶ τοὺς πλουσίους ἐναγεῖς ἁπλῶς διότι ἦσαν πλούσιοι, καὶ αὐτὸς δὲν εἶχε ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνῃ. Ὥστε ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων συνάγεται ὅτι εἶχε σοσιαλιστικὰς ἀρχὰς ὁ Χριστὸς ἀλλὰ δὲν ἦτο καὶ σοσιαλιστὴς ὑπὸ τὴν στενὴν τῆς λέξεως σημασίαν ἀλλὰ ὑπὸ τὴν εὐρεῖαν. Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔστι βρῶσις καὶ πόσις, λέγει ἀλλαχοῦ, δηλ. δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὴν ὕλην....ὅθεν καὶ τὰ μέσα ποῦ μεταχειρίζεται πρὸς ἐπιτευξιν δὲν εἶναι ἀναγκαστικὰ καὶ ἐπαναστατικὰ καὶ διὰ τοῦτο δὲν εἶναι οὐτοπία καὶ παραλογισμὸς ἀνεφάρμοστος ὁ Χριστιανισμός, ὡς αἱ θεωρίαι τοῦ Πλάτωνος καὶ τῶν Σοσιαλιστῶν, καὶ ὅπου καὶ ὁσάκις καὶ ἐφ' ὅσον ἐφηρμόσθη ὡς πρέπει, ἐπέφερε τοῦτο καρποὺς καὶ ἐπετεύχθη τὸ ἰδανικόν του. (ἀκολουθεῖ)

ΣΤΗΛΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ

Η ΦΕΒΡΩΝΙΑ

Εἰς χωρίον τι κείμενον πλησίον τῆς μεσημβρινῆς κλιτύος τῶν Ἄλπεων, ἔζων δύο φίλοι, καλούμενοι Θεόδωρος καὶ Ἀλέξανδρος. Μολονότι εἰς τὰ θρησκευτικὰ ζητήματα ἦσαν ἐκ διαμέτρου ἀντίθετοι, οὐχ ἧττον ὅμως ἠγαπῶντο εἰλικρινῶς καὶ ἕκαστος προσεπάθει νὰ φανῇ χρήσιμος πρὸς τὸν ἄλλον. Ὁ μὲν Θεόδωρος ἦτο εἰλικρινὴς χριστιανὸς καὶ αἱ θρησκευτικαὶ αὐτοῦ πεποιθήσεις σταθεραὶ καὶ ἀκλόνητοι, ἐνῷ δ' Ἀλέξανδρος ἦτο ἄπιστος καὶ ἡ ἀπιστία του προήρχετο μᾶλλον ἐκ τῆς ἀγνοίας, ἣν εἶχε περὶ τῆς χριστιανικῆς πίστεως, καθὼς καὶ ἐκ τῆς ὀλιγωρίας, ἣν ἐδείκνυε πρὸς πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν θρησκείαν. Ἐσπέραν τινὰ τοῦ χειμῶνος, ἐνῷ ἐπέστρεφον εἰς τὸ χωρίον των, ὁ Θεόδωρος ὡμίλει περὶ θρησκείας εἰς τὸν φίλον του, ὅστις τὸν ἠκροᾶτο χωρὶς νὰ δείξῃ ἀποστροφὴν καὶ ἀπέχθειαν.

—Ἐπεθύμουν πολύ, ἔλεγεν ὁ Ἀλέξανδρος, νὰ ἔχω τὴν πίστιν σου· δυστυχῶς ὅμως δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σὺ πιστεύεις, καὶ ὁσάκις ἠθέλησα νὰ σκεφθῶ περὶ θρησκευτικῶν ζητημάτων, μυρίαι ἀμφιβολίαι ἐγεννήθησαν εἰς τὸν νοῦν μου· ὡς ἐκ τούτου ἀπεφάσισα νὰ μὴ σκέπτωμαι πλέον εἰς τοιαῦτα ζητήματα, καὶ ἂς γείνῃ, ὅ,τι θὰ γείνῃ. Ἐξακολουθῶ μόνον κατὰ συνήθειαν τοὺς τύπους, ὡς ἡ καλή μου μήτηρ μ' ἐδίδαξεν ὅτε ἤμην μικρός, χωρὶς νὰ ταράττω περισσότερον τὴν διάνοιάν μου. Ὁ Θεὸς δὲν θὰ μὲ καταδικάσῃ βεβαίως, διότι δὲν πιστεύω ὅσα σὺ πιστεύεις.

Οὕτω πως διελογίζετο ὁ Ἀλέξανδρος, χωρὶς νὰ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ & ΚΡΙΣΕΙΣ

—Η ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ

Εὐτυχῶς φαίνεται ὅτι ναυαγεῖ ἡ ἰδέα τῆς συγκλήσεως Οἰκουμενικῆς συνόδου ἐν Ἁγίῳ Ὄρει καὶ οὕτω σώζεται τὸ γόητρον τῶν ὄντως Θεοπνεύστων 7 Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Ὄχι μόνον τὸ πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ἔγγραφον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὑπονοεῖ τὸ τοιοῦτον ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι ἀρχηγοὶ τῶν Ὁμοδόξων Ἐκκλησιῶν δὲν εὐνοοῦν ὑπὸ τοιαύτας περιστάσεις καὶ τόσον ἀπαράσκευον τὴν σύγκλησιν τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι τὸ θεόπνευστον καὶ θεόσωστον τῆς Ἐκκλησίας μας σκάφος θὰ διαφύγῃ καὶ τὴν Σκόπελον ταύτην ἤτις πολλὰ ἦτο δυνατὸν νὰ κουστίσῃ ἐπὶ τῶν θρησκευτικῶν συνειδήσεων τοῦ χριστεπωνύμου Πληρώματος. Ἔχομεν ἀνάγκην περισυλλογῆς, ἀνασυγκροτήσεως καὶ ἀναβαπτίσεως εἰς τὴν Πνευματικὴν κολυμβήθραν τῆς Μετανοίας καὶ ἀνακαθάρσεως μᾶλλον ἵνα χρησιμεύσωμεν ὡς φῶς τῶν ἐν σκότει ἵνα μὴ ὡς μωρὸν ἅλας ριφθῶμεν ἔξω καὶ ὄχι Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Καιρὸς σωτικῆς ἐργασίας καὶ ὄχι θεωριῶν καὶ συζητήσεων. Ὅταν δὲ ἀναγεννηθῶμεν καὶ ἀναγεννήσωμεν καὶ τοὺς πιστοὺς τότε θὰ ἴδωμεν ὅτι περιττεύει ἡ σύγκλησις Οἰκουμενικῶν Συνόδων! καθ' ὅτι εἰρηνικῶς καὶ ἀφ' ἑαυτῶν λύονται καὶ ἐξηγοῦνται καὶ τὰ μεγαλύτερα θρησκευτικὰ προβλήματα.

⁂

—ΟΙ ΧΙΛΙΑΣΤΑΙ

Εἶναι δυστυχῶς γνωστοὶ οἱ ἀπαίσιοι οὗτοι Ἀντίχριστοι οἱ ἅρπαγες λύκοι οἱ ἐνδεδυμένοι δέρμα προβάτου, οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καὶ τῆς Ἀναρχίας καὶ Ἀθεΐας Χιλιασταὶ οἱ κατ' εὐφημισμὸν αὐτοκαλούμενοι Σπουδασταὶ τῶν Γραφῶν ἐν' ᾧ τοὐναντίον εἶναι Ἀνατροπῆς καὶ Διαστρεβλωταὶ τῶν Γραφῶν. Ἐπέπρωτο μαζὶ μὲ τὰς ἄλλας μας πληγὰς νὰ μᾶς προσκοληθοῦν καὶ αὐτοὶ οἱ μᾶλλον ὕπουλοι καὶ ἐπικίνδυνοι φορεῖς τῆς Ἀθεΐας καὶ Ἀναρχίας. Καθημερινῶς καὶ δὴ τὰς Κυριακὰς περιέρχονται τὰς διαφόρους πόλεις καὶ κώμας καὶ σπείρουν τὸν ἀπαίσιον τῆς Ἀθεΐας των σπόρον ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι πωλοῦν θρησκευτικὰ βιβλία καὶ ὅτι ἐργάζονται ὡς Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ (τοῦ ὁποίου ὅμως ἀρνοῦνται τὴν θεότητα) ἐν' ᾧ πράγματι εἶναι Ἀπόστολοι τῶν δολλαρίων τοῦ Βρούκλυν καὶ τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὅπως ἀποφεύγει ὁ Διάβολος τὸν Σταυρὸν οὕτω καὶ οἱ Ὀρθόδοξοι πρέπει ν' ἀποφεύγουν τὰς ὑπούλους συμβουλάς των. Ἐναντίον των ἡ Ο. Χ. Ε. Ν. Πατρῶν ἔχει ἐκδώσει φυλλάδιον ἀποκαλύπτον τὰς αἱρέσεις των πᾶς ὁ βουλόμενος δύναται νὰ τὸ ζητήσῃ καὶ θὰ τῷ σταλῇ δωρεάν.

⁂

—ΤΟ ΕΦΗΜΕΡΙΑΚΟΝ

Δυστυχῶς ὁ ταλαίπωρος κλῆρος ἐξακολουθεῖ νὰ ἀποζῇ ἐπαιτῶν εἰσέτι. Δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμεν τὸ ἀρχαῖον ρητὸν ὅτι «ἡ πενία δουλοῖ». Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σκεφθῇ κάτι ὑψηλὸν καὶ σοβαρὸν ὁ σημερινὸς κλῆρος ἐφ' ὅσον πένεται τόσον οἰκτρῶς. Δὲν σημαίνει ἂν μερικοὶ ἱερεῖς διὰ τῆς νυχθημερινῆς ἐπαιτείας των κατώρθωσαν ἤδη ν' ἀποζοῦν κάπως ἀνέτως. Συνήθισαν ἤδη εἰς τὴν ἐπαιτείαν. Τὸ φρόνημά των ἤδη δὲν εἶναι εὔκολον ν' ἀναπτερωθῇ. Οἱ ἐντεταλμένοι διὰ τὴν ἐξύψωσιν καὶ ἀξιοπρεπῆ παράστασιν καὶ συντήρησιν τοῦ κακῶς λεγομένου κατωτέρου κλήρου κατατρίβονται μὲ δημιουργίαν διαφόρων ἐξαμβλωμάτων ἅτινα καλοῦν νομοσχέδια καὶ ἅτινα ἀφ' οὗ γεννῶνται μετὰ πολυχρονίους συσκέψεις καὶ ὠδῖνας θνήσκουν εὐθὺς ὡς γεννῶνται. Διατί ἡ Πολιτεία δὲν στέργῃ νὰ ἀναγνωρίσῃ τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας τοῦ κλήρου καὶ νὰ τοὺς μισθοδοτήσῃ ὡς δημοσίους ὑπαλλήλους καὶ ὅλους ἐξίσου ἐπὶ τοῦ παρόντος τοὐλάχιστον ἀνεξαρτήτως τῆς μορφώσεώς των; Διατί δὲν ὑπολογίζει σοβαρῶς ἐπὶ τοῦ ὅτι μόνον κλῆρος ὀργανωμένος οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητος καὶ πνευματικῶς ἀρτίως κατηρτισμένος δύναται ν' ἀναδημιουργήσῃ ἐπ' ἀγαθῷ τὴν δύστηνον σημερινὴν κοινωνίαν;

⁂

—ΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

Πᾶς ἀγοράζων βιβλία ἀπὸ τὸ θρησκευτικὸν βιβλιοπωλεῖον μας δύναται νὰ ζητήσῃ καὶ θὰ τῷ δοθοῦν δωρεὰν καὶ αἱ κάτωθι ἐκδόσεις μας. 1) Αἱ πλάναι τῶν Χιλιαστῶν. 2) Ἡ Μέθη. 3) Οἱ ἄπιστοι καὶ οἱ θεοπνευστία τῶν Γραφῶν καὶ ἄλλαι μελέται ἀναδημοσιευθεῖσαι ἐκ τοῦ περιοδικοῦ μας, καθ' ὅτι σκοπὸς τῆς Ο. Χ. Ε. Ν. Πατρῶν εἶναι ἡ ὑλικὴ καὶ πνευματικὴ φιλανθρωπία εἰς ὅσον τὸ δυνατὸν μεγαλυτέραν κλίμακα.

σκεφθῇ ὅτι ὁ Θεός, ἀφοῦ ἐπροίκισε τὸν ἄνθρωπον μὲ νοῦν, μὲ συνείδησιν, δὲν εἶναι ὑποχρεωμένος πάντοτε νὰ θαυματουργῇ ὅπως πείσῃ τοὺς ἀνθρώπους νὰ πιστεύωσιν εἰς τὰς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου.

— Εἷς τοὺς ἐνδοιασμοὺς τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὁ Θεόδωρος ἔλεγεν εἰς τὸν φίλον του: «Ἐλπίζω νὰ σὲ ἴδω μίαν ἡμέραν πιστὸν καὶ ἔνθερμον ὑπερασπιστὴν τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Ὁ Θεὸς θὰ μεταβάλῃ θεϊκῶς τὴν καρδίαν σου καὶ περὶ τούτου εἶμαι ὑπερβέβαιος».

—Τὸ πᾶν εἶναι δυνατόν, ἀπεκρίνατο ὁ Ἀλέξανδρος, ἀλλὰ μετὰ τριάκοντα ἐτῶν ἀπιστίαν, χρειάζεται νὰ γίνῃ ἰσχυρὸν θαῦμα ὅπως μεταβάλω γνώμην. Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμεν αὐτὰ τὰ ζητήματα καὶ ἂς ὁμιλήσωμεν περὶ ἄλλων πραγμάτων. Πεινῶ καὶ αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ φάγω. Ἂς εἰσέλθωμεν, ἕως ὅτου ἡ βροχὴ παύσῃ εἰς αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖον, ἀκολούθως δὲ θέλομεν ἐξακολουθήσει τὴν ὁδοιπορίαν μας. Οἱ δύο φίλοι εἰσῆλθον καὶ ἐνῷ ἐπρόκειτο νὰ πληρώσωσι τὸν ξενοδόχον, ἠκούσθη φωνὴ ψάλλουσα γλυκὺ ᾆσμα. Ὁ Θεόδωρος, ὅστις ἠγάπα τὴν μουσικὴν ἐστάθη ὅπως ἀκροασθῇ, ἀλλὰ συγχρόνως ἠκούσθη ἡ ἀπότομος φωνὴ τοῦ ξενοδόχου, ἐπιβάλλουσα σιωπὴν εἰς τὴν ἀοιδόν. Ἡ ἀγροῖκος αὕτη διαγωγὴ δυσηρέστησε πολὺ τὸν Θεόδωρον, ὅστις δι' ἀποφασιστικοῦ τρόπου λέγει εἰς τὴν ἀοιδὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ. «Συγγνώμην, ἐπανέλαβεν ὁ ξενοδόχος μὲ ὕφος ὑποτεταγμένον, εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ φαγητοῦ δὲν ἐπιτρέπεται ἡ εἴσοδος εἰς τοὺς ἐπαίτας. Ἐὰν ἀγαπᾶτε ν' ἀκούσητε τὴν μουσικήν, δύνασθε νὰ μεταβῆτε εἰς τὴν αἴθουσαν, ἔνθα πίνουσι καὶ παίζουσιν». Οἱ δύο φίλοι ἐξῆλθον πάραυτα καὶ ἐπορεύθησαν εἰς τὴν ὡρισμένην αἴθουσαν, ὁδηγοῦντες μαζύ των τὸ μικρὸν κοράσιον, τὸ ὁποῖον ἔψαλλεν. Ἡ κόρη αὕτη, περιδεβλημένη παλαιόν τινα μανδύαν, ἀνυπόδητος καὶ κάθυγρος ἐκ τῆς βροχῆς, ἦτο μόλις δεκατριῶν ἐτῶν. Μολονότι ἔτρεμεν ἐκ τοῦ ψύχους, ἔψαλλε μ' ὅλα ταῦτα μετὰ χάριτος τὸ ἑξῆς ᾆσμα: «Εἶμαι τὸ χαμένο ἀρνάκι, τὸ ὁποῖον εὗρεν ὁ βοσκός, Εἶμαι τὸ ἔρημο πουλάκι ὅπερ ἔσωσ' ὁ Χριστός».

(ἀκολουθεῖ)